

Slovo Kristovo 5

Podle duchovní inspirace přijaté od Krista napsala
© Božena Cibulková, 1966.

1

Hluboké – bezedné jsou mé prameny vědění.

Kdo netouží po jejich lahodné i hořké chuti – má malé, slabé poznání. Po kapičkách ochutnává Pravdu. Proto jde dětskými krůčky životem k Cestě, jíž jsem na věky. Vstupuje do ní až v posledních minutách, kdy světlo Země nad ním zapadá, a jiní, silnější a rychlejší v kroku, dávno spočívají v klidu a míru v mé blahé náruči, neboť včas zvítězili nad každou slabostí cizí i svou.

Ten však, jehož duše na Zemi hledá živé vody Moudrosti, přečisté prameny Lásky a zdroje Poznání – volá mne a já slyším. Prosí mne o ně a já dávám žádané. Nádoby duše předložené mi v upřímné touze po jejich naplnění plním tak vrchovatě, že obdarovaný nejcennější z věcí života, kamkoli jde, na všechny strany tuto vzácnost rozlévá a tak značí stopy požeňnaného, neboť poznáním obdarovaného člověka.

Nehledejte poznání v zakalených pramenech světa, z nichž ne jeden je smrtonosný. Přicházejte k pramenům mým. Od nich se nevracejte zpátky na žádnou ze stran, kde jsou řeky vědění o posvátných tajemstvích. Mé vás vnitřně oživí, ze všeho slabého a nemocného vyhojí, uzdraví, dají životní sílu duši i tělu. V nich poznáte příčiny dění a všech bolestí i smrtí v pravdě zjevující život v pohybu i klidu, v blahu i v bolestech obrodných proměn a přetváření se všeho do vyšší dokonalosti jevů, krás a účelů.

2

Žádejte, volejte, že chcete pít z nejčistších pramenů, poznávat Moudrost vpravdě Božskou. Je tam, kde je Kristus. Přinášejte k mým pramenům nádoby mysli a citu, srdce i rozumu, neboť jsou velké, bezedné, krásně tvarované touhou duše – kříšťálově čisté láskou. Do takových je mi radostí nalévat a vám radostno z nich pít. Na tyto spojené radosti čeká nový proud života, aby mohl začít svůj široký rozmach podivuhodných dění s účastí boholidskou.

Jen vy spojení se mnou a já s vámi naplníme život člověka moudrostí tvořivou, láskou činnou, prací blahodárnou, krásou vesmírnou, blahem pro duše jemné a tichoučké i silné velikány kosmu.

3

Z mých pramenů Moudrosti až dosud nalévali člověku posvátné vody duchovního vědění andělé vyučující, prorokující, tlumočící má slova světa. Nyní jsem k nim přišel a přímou cestou podám dary Ducha k osvětlení národů Země. Ti, kteří dosud mým jménem dávali, žehnali, osvěcovali, byli andělé jemných, zářivých duší a těl, vtělující se do Země jako jsem učinil já.

Oni na Zemi v poslání apoštolském a já shůry ukončíme záchranná díla pro člověka Země. Vytvoříme předpoklady, naplníme podmínky pro přehledné uspořádání věcí lidského života, pro vyřízení milých i velmi nepříjemných, složitě vázaných na viny a trest, na zákony spravedlnosti i působení milosti.

4

Pojďme se postavit každý na své místo:

Vy, kteří potřebujete osvětlení, protože neznáte cestu, její cíl je vám vzdálený a zamlžený nevědomostí.

Vy, kteří si uvědomujete, že jsem vázán vedením vás k budoucí kráse a dokonalosti člověka.

Vy, ke mně vztahem synů k Otcí, Jehož laskavé a moudré rady jsou také přísným ustanovením řádů života na Zemi i na Nebi.

Na vašem postoji záleží. Můj je zabezpečen a vždy na správném místě. Vy se však úzkostlivě rozhlédněte, zda nás od sebe nedělí propast rozdílnosti projevu mysli, citu, slova i vůle. Velká vzdálenost ode mne nese vám nedozírné škody. Nejste soběstační, samostatní, schopní tvořit, pracovat, žít beze mne. Vaše závislost na mně se rozvíjením času a vývojem věcí v něm neustále zvyšuje. Váš budoucí život je nemožný bez našeho spojení vědomě vámi prožívaného celým vědomím.

Jako nemůže žádný list bez kmene se zelenat a tvořit jeho bohatou krásu, nemůžete vy beze mne rozvíjet svůj život. Neopouštím vás nikdy. Základna vašeho bytí je na věky v Bohu. Avšak to, co tvoří živý obraz života s celou stupnicí změn a rozvíjení tvarů, žádá složitou vazbu vztahů mezi světy hmoty a její duchovní podstatou. Pro tyto vazby jsou dána ustanovení, řád a zákon pro žití základní i ono budované na ní a nad ní. A jím je živý vesmír s nesmírnostmi jevů. Vystaly, aby trvaly věčně. Jen obměny se střídají a rozšiřují své možnosti projevu.

5

Projev života, který přinesl čas měřený a počítaný Zemí, zastihuje vás nepřipravené k úkolům vyvstávajícím na obzoru nových staletí. Budou žity na Zemi? Budou přeneseny za hranice hmoty? Kdy přestává počítání času? Je čas jako jeden z živých činitelů v Bohu na věky?

Otázky s nesnadnou odpovědí nedávám vám pro hru s pojmy. Vznáším je však pro vaše uvědomění si, malé znalosti příčin a účelů věcí života. Vaše moudrost je dosud jako dítě. A přece by měla být již velkou horou. Jen z ní byste uviděli své další cesty, přehlédli nová pole úkolů a na ně se připravovali: rychle odkládali, co je pro nový život nevhodné a zdržující; poznávali život ze stran, jichž jste si dosud pozorně nepovšimli; budovali vnitřní stavbu člověka s největší pilností; přijali moudrý řád dobra a s ním dobrovolně, rádi a plně vědomě spojili svůj život navždy.

Přišel jsem se svým Slovem sám a postavil se k pramenům Moudrosti, abych každého k nim přicházejícího prohlédl odshora dolů, pronikl silným pohledem jako duši i tělo, zkoumal každou nitku mysli v činnosti i v klidu, nejtenčí praménky citu, slova vědění i duchovní, vůli dobrou, pevnou i velmi oslabenou, že žila jako chabý stromek v zastínění mohutnými stromy zlého myšlení světa.

Mé zkoumání je nejprve v laskavosti, protože znám všechny okolnosti porušení i napravení člověka. Zním však také všechna slova řečená duchovními učiteli lidu, napomínání a varování, domluvy mírné i přísné, zdůraznění trestů za každé odchylení se z cesty Božího Dobra. Protože se mi však všechny tyto hlasy nezalíbily buď pro přílišnou horlivost nebo neznalost věcí, i pro mnohý, hněvem zabarvený tón, ujímám se sám obhajoby dobra na Zemi lidským slovem.

Promluvíme k věcem života, k naléhavým problémům, k otázkám víry i nevěry, k úkolům, jak je nese a velmi žádá proces očistění a znovuposvěcení člověka. Ještě jednou zvednu vlnu apoštolské služby slovem hlásat víru, ji osvětlovat, připomínat, zdůraznit, učit, kárat, varovat i žádat, aby člověk miloval. Zvednutí a nebyvalé rozšíření lásky pronikne lidským životem. V ní bude znít můj hlas v promluvách kazatelů a těch, kdo mimo chrám k dobrému vedou svět, učíce vysoké ušlechtilosti lidství.

Po Slovu mírném a laskavém domlouvání obrátí se list v knize Slova a začne mluvit Zákon svou přísností, rozkazem Soudu. Avšak do této hodiny je ještě chvíle pro hovory, kdy smějí mluvit strany obě: člověk ve svém vzpírání se dokonalostí, a Ten, který mu ji neustále činí přitažlivou, žádoucí, jedině hodnou stát se naplněním života.

6

Mnoho, přemnoho bylo již slov člověka, že se z nich staly rozvodněné řeky, v nichž se takřka topí svět. Jejich hladina se stále zvedá. Lidské myslí jsou ještě plny mra-ků. Z těch je vždy na Zemi bouřlivě a deště slova se mění v přívaly. Kapkou v moři je však slovo moudré, dobré, k němuž bych se hlásil, že prošlo mými ústy. Pokud tento stav trvá, vyučení a vychování člověka je nesnadné.

Proto se obracím k lidem tichým, kteří stojí mimo proudy bouřlivého dění, zahleděni do mne i do sebe myslí na věci vážné, na úkoly víry a lásky na Zemi.

K tichým mluvím,

protože oni mohou slyšet i velmi jemný hlas.

K dobrým mluvím,

protože dobro je nejvhodnější příbytek mého Slova,
který zvláště v tomto čase vyhledávám a v něm působím.

K moudrým mluvím,

protože jen moudrost Moudrost ocení, ji hledá
a od vědění světa dobře rozezná.

Mé Slovo však patří všem, ať slyšet touží nebo odmítají představit si mne ve slovu lidském, prostě, skromně a tiše se ozývajícím v halasnosti člověka. Neuslyší-li mne tak-to zde, uslyší mne v hodině smrti těla, kdy duši volám k odpovědnosti za uplynulý život. Nikdo nemine mne a nikdo mnou není opomenut, odmítnut a předem bez obhajoby vy-dán následkům činů nesoucím trest.

7

Posílám Moudrost do myšlenek, jimiž člověk Země označuje věci života. Posílám ji volně do světa jako ptáky s křídly, aby oblétna její prostor i čas a navrátila se ke mně se stopami spojení s rozumem i srdcem lidí. Do Moudrosti vkládám pomoc bloudí-cím, slabým, bezradným, zarmouceným i hledajícím a nalézajícím. Všichni musí vyjít dál, vystoupit výš, šíře rozvíjet myšlení, hlouběji sahat do nitra pro schopnosti a sílu k činnosti duše i těla.

Když posílám svou Moudrost člověku jako vody v oblacích pro zavlažení celé Země, přeče jim, stejně jako oblakům, vymezují místa, kde je třeba naléhavě půdu napojit.

Nebude se tedy Moudrost ohlašovat silně tam, kde se člověk cítí dostatečně moudrý, znalý věcí víry i cest k dokonalosti, a tím postavený nad ostatní; ani tam, kde bázlivost a opatrnost plynoucí z nízkého stavu odmítá přijmout silnější křídla duše k prohlédnutí výšek a z nich pak i hloubek života.

Ani k vlažným a lhostejným brzy nedojde, protože stejně již omeškali se v přípravách na život vyšších duchovních úrovní, takže ani rychlé napravení nedobrého stavu věcí nevyplní hluboké mezery v chápání života v Duchu. Vývoj věcí je příliš předhónil.

Také ti, kdo v pohroužení se do vnějších forem zbožnosti zapomněli vyvíjet si vnitřní krásné čisté oduševnění i skutky šlechtnosti, posečkají na své vyučení nejvyšší Moudrostí.

Ti, kteří dosud neuznali Slovo, které se stalo Tělem, zůstanou v řadě čekajících a po-třebných na posledním místě.

Nevěřící v Boha zůstanou nadlouho v duši vyprahlí jako zasypané krajiny, proměně-né v poušť.

Odpůrci a zjevní nepřátelé Krista jsou již nyní skálou, po níž i nejsilnější dešť stéká bez proniknutí. Jsou odkázáni na proměny věcí, až se tvrdost změní v měkkost otřesný-mi ranami.

8

Kdo jsou duše bílé, mírné, a jako ovce mezi vlky, holubice mezi jestřáby, pilní mezi lenivými, vřelí mezi srdci mramorově chladnými, snášenliví a svorní vedle těch, kdo zasévali rozkol – ti jsou půdou osetou vzácnými zrny. Proto na ně padnou hojně deště Slova Moudrosti, Lásky i Milosti mající moc světla, tepla a vody, které z poupátka rozvíjejí květy, ze seménka stromy a na nich plody.

Dobrem zmoudřelí, láskou zjemnělí, od svého zrození na mne čekají, že přijdu. Dávno mají srdce otevřená a vysokou stolicí svého Učitele v něm připravenou pro mne. Kde je vše včas připraveno, tam není průtahů v konání díla i jeho naplnění. Proto již nyní zde na Zemi je šťastný, kdo ani jedinou překážkou mi cestu k sobě neznesnadnil, nepozdržel mne před prahem svého srdce vírou, položenou do průměru či ještě níže. Má plnost mne v lásce a moudrosti a jeho život je vnitřně i zjevně mým.

9

Člověku je uloženo, aby si mne sám v sobě vydobyl. Tělo mu zastře duchovní bytí, ukryje mou skutečnost. Dá-li se oklamat a uvěří očím těla majícím omezenou schopnost vidění, propadá do labyrintu omylů, z nichž je těžko vystoupit, jako mušce z pavoučí sítě.

Člověk však má schopnost přemýšlení a ta mu přichází na pomoc, jestliže ji ovšem zcela nepoloží do zájmů světa, nezatíží ji kamenem tvrdosti srdce, před níž ustupují a vzdalují se tak od vědomí onoho člověka, až on slábně, zemdlívá a neschopen projít cestou lásky, vrací se zpět do stavu doutnající jiskry, která musí zase dlouho čekat na příznivý vítr Ducha, jenž ji znovu rozhoří.

10

V mé blízkosti je duše silná, bezpečná a klidná. Vnímá v sobě netušené radosti, poznává sladké, něžné blaho dítěte v matčině náruči. Tato prostá, věčná samozřejmost svázala se s nesnadností zrozenou v čase vychýlení se z přirozené cesty lásky, do níž byl postaven člověk při svém vstupu do života.

Tak se stalo, že já, ač stále na svém místě a člověk svým kořenem bytí do mně vždy zasazen a zvedán k životu silami neměnné Podstaty, ocitli bychom se ve složitém postavení. Vytýčily se mezi námi hory, roztrhly se půdy společného bytí, vytvořily propasti, a tak dva odlišné a oddělené světy. Nyní si přes ně podáváme ruce a takto spojenýma rukama rozebíráme hory mezi námi, zužujeme propasti a spojujeme dva světy v jediný. A to vše za hromů a blesků nepříznivostí vyvstalých ze změn našeho postavení a rozdělení na Dokonalého a hříšníka.

Nesnadnost žádá namáhání, překážka vyžaduje sílu při zdolávání své velikosti. Proto se rozvinula činnost člověka i má a život se tím obohatil o zkušenosti z přemáhání zla, bolesti a smrti. Nic zdarma nepadne do klína, ani sousto do úst a útrob těla. Na všem jsou stopy zápasů o vydobytí věcí prostých i neobyčejných. Vždyť život je vyjádřen pohybem a jím je.

Naše nové spojení je vrcholným projevem Moci a Síly, uměním a Moudrosti, je nejzářivější Láskou, tvůrčím činem Boha, nad nímž se tají dech a vědomí se rozplývá v závratí opojení velikostí.

Vaše cesty nejsou uzoučkými pěšinami malých tvorů, pomalé, krátké, s nedostatečně vyhraněnou účelností. Zdají-li se vám takovými, pak to dosvědčuje, že jste málo pracovali pro to, aby skončilo naše rozdělení, nastalo naše spojení, a vy se opět účastnili vytváření harmonie života i Boží vševědounosti, znající vesmír jako pozemský člověk svou matku, která mu zrodila tělo.

11

Neuzavírejte se jen do lidského myšlení. Je malé a slabě se opírá o pravdu. Neustále a rychle se boří jako domeček z karet. Vám se pak zdá, že život váš má malou cenu, je krátký a divný jako zmatený, nelogický sen.

Nepoutejte své city jen k láskám Země, Nedávejte svá srdce jen pozemským bytostem. Nemějte ve vědomí jen tento očím viditelný svět. Člověk je bytost nekonečných světů a lásek vesmírných. Má právo, schopnost i možnost být všude tam, kde život je. Sám se však vězní na malém místě; leká se tajemství, obává se velikosti jako malé dítě velkého města.

Vězněním prvním je mu tělo. Vězněním stálým je mu nevědomost o tom, čím je a kde je jeho rodná vlast, mylné představy, myšlení nedostačující úlohám, v nichž je a které má před sebou, až změní svůj nedokonalý zjev na obraz bytosti Božské.

Vytrhávejte svou mysl z půdy Země, ať se vám tam příliš nezakoření. Vlákénka myšlenek jsou silná pouta a táhnou celého člověka k místům svých zájmů a zálib; ať nejste jimi přivázaní k Zemi ani tehdy, když vás k ní již tělo v ní vytvořené nepoutá, protože se stalo opět jejím prachem.

12

Chci vám říci, jaké cesty máte před sebou, až naplníte úkol vytvořit v zemských podmínkách první stupně života bohočlověka.

Jaký je první stupeň, jaký stav? Vyznačuje se vyvinutím vnitřní síly, která dokáže přemoci všechny negativní prvky, sídlící v tělesnosti a ve složkách spojených s tělem. Je to ona část rozumu, která se v člověku vyvíjí během jeho poznávání zemských životních podmínek, zkušenostmi z dojmů a prožitků v lidském společenství v těsné blízkosti a přímých kontaktech se vším, co se nazývá zlem.

Tento na těle závislý rozum je zkouškou vnitřní víry duše, s jakými kvalitami, s jak zralými a rozvinutými vlohami přijde do zápasu s hmotou. Je-li zrnem, jehož jádro není v pohybu nesoucím živé proudy duchovního růstu a rozkvětu, spojení s hmotou nese nebezpečí zastavení i toho slabého proudění duchovních sil, ztlumení sotva blikajícího světélka. Ta tohoto stavu věcí se těžko vyvíjí i základní stupeň chápání života jako duchovního principu.

13

Kdo má duši živou, dostává víru do vínku již při svém zrození. Tomu je samozřejmostí, kterou jen dále rozvíjí a zušlechťuje. Takový je schopný naplnit úkol vědomě žít dobrem, projevovat lásku, nabývat zralé moudrosti, projevit mne v sobě a sebou.

Moudrost plyne z dobra a ono je s ní totožné. Jen moudrý člověk je dobrý, protože moudrost zkušeností poznává, že láskou lze řešit všechny složité vztahy soužití, udržovat harmonii, mír a spravedlnost v zákonech nejpřísnějších. Proto obraz bohočlověka je duchovní krása moudrosti a lásky, předstihující všechnu velebnost, vznešenost a velikost, jak ji chápe lidské nazírání.

Já tento obraz postihuji dříve než člověk sám, protože on je odkázán na to, až jeho tělesný rozum to i ono označí určitým pojmem. O to je vše pro vás těžší, nesnadné, že musíte čekat na uznání svého rozumu, až on je spokojen a stvrzuje názor a vnitřní představu. Proto musíte projevovat vysokou míru dobra i moudrosti, abyste jeden druhého mohli nejen srdcem, ale i celým rozumem označit za moudrého a dobrého – jako takoví se sžívali, ctíli se, milovali a spolupracovali na dalších úkolech, které znáte i na kterých dosud spočívá tajemství.

14

Nedokonalost je první a největší příčinou strastných osudů, je stavem poblouďení na složitých cestách přísných řádů ve vztazích, vazbách a závislostech všeho na všem. Z poblouďení je však možný rychlý návrat do správného směru. Jestliže se najde ten, kdo upozorní nebo dokonce podá pomocnou ruku k vyvedení na dobrou cestu, lze očekávat i poblouďilého včas na vysokých úrovních víry a lásky.

Hříšnost je však nebezpečný stav již tím, že silně deformuje vnitřní obraz života, zatemňuje jej tak, že se stane odpudivým. Staví se do protikladu kráse, kterou se vyznačuje život u mne. Taková duše sama sebe zapuzuje do samoty a naprosté oddělenosti, protože nenachází toho, kdo by ji u sebe měl rád. Proto ti, kteří vidí nebezpečí, v němž se ona ocitá, na pomoc nespěchají. Jen ve jménu nejvyšší oběti je možné žádat na šlechetných, soucitných a dobrotivých služby zachraňující duše velmi hříšné.

Předešel jsem příkladem. Zavřel jsem obě oči nad hříšným obrazem Země, a jen tak jsem do ní vstoupil. Vyzval jsem tím k následování. Až vy dostoupíte stupňů láskyplné šlechtnosti, zachráníte duše hříšné. Ona vám oči nade vším zlem zavře a vy pak snadno i rádi obejmete i toho, kdo ještě dnes před vámi není hoden laskavého oslovení pro skutky zlé a hrozné.

Kdo si neprotiví zlo a jde od něho samého osvobozovat, je sám již na věky svobodný. Jeho svoboda je stvrzena jménem Kristus, který se s velkou obětí vždy ztotožní a život obětovaný má za svůj.

15

Šlechtnost jsem položil do činů, jimiž se má zlo proměnit v dobro. Toto ustanovení nebude zrušeno do soudného dne. Marně byste proto zlým vyhrožovali, zbytečně je trestali násilím.

Tímto způsobem se nikdy nedosáhne trvalého a dokonalého účinku. Nejenže nenesou dobré výsledky, ale na každého, kdo zlým činí zlé, zvedne se hůl, kterou bijí, proti ruce takto trestající. Nadto ještě zatíží život rozmnoženým zlem. Z toho se vyvíjí nemilá situace. Nejenže není horlivý zastávce pochválen, že chtěl obrátit člověka nehodného, ale je pokárán více než onen nehodný sám.

16

Myšlení na vážné otázky víry, na vnitřní život a stav nedokonalosti, je namáhavým úkonem. Neplýne to však z neschopnosti a slabosti duše samé. Ta je blízko duchovního bytí a v soustředění na ně nachází tichou radost, sílu žít a být činná. Avšak ona složka, již propůjčuje tělu pro zvládnutí jeho funkcí a věcí jeho existence, nerada vystupuje ze své úlohy obhlížet svět. Pak musí její matka – vnitřní duše – vést a přímo nutit ke zpětné pozornosti na věci, u nichž byla před vsunutím se do těla. Ona se však zdráhá jako dítě zahleděné do hor a kouzelných nepravých skutečností.

Bez této pozornosti neměla by však plynulé spojení s dalšími vnitřními schopnostmi i přímou silou ke svým úkonům. Rozum by se nerozvíjel, inteligence by byla ochromována jako chod stroje bez pohonné látky.

Buďte pozorní ke své vnější mysli. Nenechte ji putovat, kudy ji nese proud zájmů o věci nízké s nestálým významem. Dívejte se na ni jako na dítě, které nutno vést pevně za ruku, aby se v nestřežené chvíli nevymklo a neběželo až do frekvencí jízdnic drah, kde jsou i smrtelné úrazy.

17

Moudrost do vás vlévám a vedu její tok úzkými řečišti, které jste mi v sobě vytvořili vírou i touhou znát všechny cesty Krista pro člověka, za ním a pak i pod ním. Nejsm spokojen s tím, co nalézám. Máte málo otevřenou dlaň pro onen velký dar osvětlení, které přichází z Nebe jako déšť dlouho čekáný, velmi vyprošovaný na řídce osetá pole víry a slabě vzešlá zrna jejich setby.

Vázanost všeho dění na přísná ustanovení, žádající velké úsilí a intenzivní činnost člověka na svém obrození, nedovolí zahrnovat jej přízní, obdařit jej duchovní silou, mocí a schopností více, než pro co vytvoří sám předpoklady.

18

Volám po nádobách širokých, hlubokých, do nichž bych nemusel odpočítávat kapičky sil Ducha duši. Rmoutím se nad úzkou skulinou, již má projít Velký k přebývání v člověku. Není mi lhostejné, do jakých řečišť vodím svaté prameny z hor Moudrosti a Lásky. Do malé studánky nelze nalít jezero vod a do uzounké stružky nepoloží se pramen vodopádu. A přece člověk je nejen jezero, ale širý oceán podivuhodností a zázračností života. Jím neprotéká pouze jeden vodopád, on je průtokem života kosmu.

Nyní se podívejme, co ty, člověče, sebou zjevuješ, který toto mé Slovo pročítáš, je rozmýšlíš. Jak jsi připraven na příchod Ducha Pravdy, Moudrosti a Lásky? Kolik On ze sebe tobě může dát?

Všechno i nepatrně. Dostáváš podle toho, kolik ty sám žádáš, nakolik ses oddal a poddal rukám těch, kteří tě do tohoto času formovali jako zjevní i skrytí učitelé víry a lásky. I z toho mála, co nalézám, se raduji. I do úzkých a ještě nevyhloubených řečišť vedu pramenky, jimiž jsem přeplněn a tak připraven právě k těmto dnům vylévání Božího na lidské, jak hluboko do něj, tak i na jeho vnější okraje, kterými je tělo.

Pokud nevíte, že dávám a vy že musíte pro tyto dary mít široce otevřenou dlaň, vzta-hujete ruce po věcech, které nemají moc učinit vás šťastnými, dát vám klid a utišení srdci, tělu sílu a soběstačnost do jeho poslední vteřiny. Ale očekávám, že tato chvíle obrátí vaši pozornost do míst, kam přicházím, a povede k přípravě nitra pro přijetí pokladů, prolnutí každé vaší částky silami Nesmrtelného – Věčného – Všemohoucího.

19

Je čas tisíciletím Země očekávaný jako rozhodující nad osudem člověka. On nesmí být navždy hříšník, který stále potřebuje mne jako Spasitele. Šíře díla Tvůrce kosmu nese Jeho cesty dál a dál. Vystoupí-li na Zemi v roli Spasitele, nevyčerpá tím všechno své poslání. Pokud však je člověk ve stavu nízkém, neschopný zařazení do činnosti nesoucí klad a harmonické sladění citu s rozumem, moudrosti s láskou, váže mne k sobě. Vkládá na mne nesmírně zatěžující nutnost vyrovnávat jeho velké vychýlení, zachraňovat před novým sesutím do propasti ztráty vědomí lásky. Takto se zdržuje mé pronikání do dalších úseků bytí do úrovní, kde život je buď v počátcích vývoje bytostného já nebo v jeho vrcholcích, kdy je třeba ztlumení jeho mocí, rozhořených do nesmírných sluncí.

Nevolám k člověku a jej k sobě až do stavu sjednocení jen proto, aby byl šťastný, vyňatý z kruhů železných následků svých poblouďení. Význam jeho návratu do řádu lásky daleko přesahuje jeho osobní štěstí a postavení na roveň andělů. Jako osvobozují jej, i on osvobozuje mne od přetěžké úlohy Spasitele, jehož cesta je utkána z obětí.

Žel, příliš se zdržovalo naplnění našich osvobození. Příliš se rozrostla síla budící odpor v člověku vůči službám lásky. Příliš se zvedla vlna zaslepenosti, hora tvrdosti, skála nepřátelství. Kolo vývoje uskutečňující jednotu činů pro blaho a mír zapadlo do krajních

nepříznivostí. Tak se oddálila naše radost a vstup do říší kosmických k proměnám jejich věcí a jevů k ještě větším, silnějším a krásnějším obrazům hmotných i duchovních skutečností.

20

Všechno je v mých rukou. Mnoho z toho je však řádem věcí položeno do rukou člověka. Závislost na tom, co on v nich drží a co si z toho uvědomuje a pochopí, je obětí z obětí největších. Avšak není na věky, jako nic z toho, co bolí a znesnadňuje cestu.

Všechno, co život komplikuje, dramatizuje jeho dění, je dáno pro onu podivuhodnou hru, pro drama Lásky, která Láskou chce být; proto vědomě žádaná, poznaná jeho krása a mocné bytostné vzrušení, ale také nejhlubší utišení všech.

Poznali jste lásku v nelásce, a proto nesud'te, nenašel-li se ten, kdo ji nedal, anebo vaši vzal a zanechal prázdnou pokladnici duševní krásy a něžného citu. Vždyť daleko se onen poklad neodnesl; jen za hranice vědomí. A proto se přece myslí, uvažuje, rozjímá, učí, aby vědomí se rozšířilo a našlo pak všechno moudré a krásné, co život v Bohu má.

21

Slovo mé jde k člověku mnoha cestami. Mluvím každou věcí života; i tichem a nečinností. Hmota však mé ideje a plány se životem zkresluje nebo i převrací naopak. Nelze proto spolehnout na poučky, jak je nabízí vědění světa. Není v nich pravda celá. Je to pohled úzký, vidící málo stran z životních tajemství. Proto vás dokonale nepoučí, nevyučí a nevychová pro další existenci vinoucí se novými světy, složitěji formovanými, šíře rozvinutými činnostmi moudré, vysoce tvůrčí inteligence.

Nutně musíte hledat zdroje vědění o tom nesmírném, do něž přijdete žít po ukončení cesty Zemí. Tyto zdroje však jsou obklopeny překážkami, že je nesnadno je nalézt a bezprostředně z nich čerpat a jsou ještě tu a tam velmi zakaleny myšlenkovými proudy vycházejícími z činnosti bytostí, které jsou v nepřátelském postoji k člověku. Toto nepřátelství se však neprojevuje zjevně, aby bylo poznáno jako takové okamžitě. Má své velmi skryté záležitosti, a tomu, kdo nemá dost vnitřní čistoty a lásky ve skutcích, zcela nepoznatelné. Nepřítel s maskou vlídnosti a nepravé účasti je nejvíce nebezpečný. A člověk je jimi obklopen téměř ze všech stran. Jen jedna strana je jim zapovězena, a tou je cesta obětí.

Jste-li obětaví, jste vítězi nad vším nepřátelstvím. Máte jistotu, že najdete zdroje poznání, které plynou z nejvyšších hor Moudrosti, kam žádná bytost lidská ani mimozemská nedosáhne, aby kalila nepravými slovy Slovo, sdělovala svá a ne má poselství.

22

Proud sil života je oceán bezbřehý. Zalévá každý kořínek bytí kdekoli. Ze všech kořínků však nevyrostá krásný a plodný strom a nevykvétá růže. I bytí má svůj zákon růstu. Své poslání má i hloh a trn. Tak i živé bytosti jsou poslány do vesmíru, aby plnily jeho hvězdy i měsíce, byly sloupy jeho krásy nebo bořiteli chrámů lásky a míru.

Je nutno počítat s mnoha vlivy, vědět, že nejste sami nositeli života. Obklopuje vás velký životní prostor. Ten má pohyb, neustálé vlnění na hladině času. Váš život zapadá do jiných životů, s nimi spolupůsobí a je doplňuje.

Stojí-li člověk na nejisté půdě, jeho práce je zcela ochromena. Musí neustále myslet na sebe, dívat se dolů, zabezpečovat vlastní krok. S takovým nelze počítat pro velké, významné a nedohledné dílo, jakým je vesmír. Naléhavě potřebuje každé dovedné ruky, tvořivé myšlenky, laskavého, moudrého citu pro vyvolání příznivého ovzduší, v němž je radost žít a konat.

23

Všichni, kdo spolužijí, také spolupůsobí. Mají vytvářet bratrství života. Avšak některé vesmírné plány vyžadují rozdělení na ty, kdo pomáhají, a na ty, kteří jim v pomoci zabráňují nebo nepříjemně překáží. Vy jste postaveni do života jako pomocníci praví a jako takoví se máte projevovat. Různými zásahy do vaší činnosti ze stran těch, jimž na určitý čas náleží role rušitelů i přímých škůdců, se stalo, že jste se vyvrátili z půdy svého poslání a tak přišli do jiné sféry činnosti.

Jsou-li u rozkladné práce ti, jimž do soudného dne je dovoleno ne prospívat, ale škodit, je to záležitost skrytých záměrů Tvůrce, jenž nachází i pro ně zcela zvláštní hodnocení, jiné, než pod jaké spadá činnost člověka. Ten se jen na čas připojil ke škodlivé činnosti. Každé pozdržení se v ní děle než krajní hranice dovolí, vnáší do souhry kosmických řádů těžce zdolatelné výkyvy, zmatky a nesnáze pro dlouhý řetěz účastníků tvůrčího díla.

Proto volám, naléhám:

Obraťte rychle list v knize svých činů. Nový čas nesmí již začít se stíny na lidských cestách, se jmény provinilých, pobloudilých, padlých. Tyto pojmy nechtějte již znát. Kdybyste se s nimi nechtěli rozloučit nebo na křižovatce dobra a zla váhali kterou cestou jít, anebo zvolivše si již dobrou, po ní šli, ale ohlíželi se zpět a tak se neustále zdržovali na cestě do života lásky, brzy by se vám zachvěla půda pod nohama. Vesmír by vaše setrvání ve zlu dále neunesl a kosmická stavba vašich sídlišť by se zhroutila. Ze sutin a trosk se velmi namáhavě znovu buduje škola, obytný dům i chrám. Mezitím jsou trosečníci bez přístřeší, bez chleba a čisté vody.

24

Celý sbor zachránců vyšel na pomoc. Zavolal jsem je, protože vím, jakou roli hraje pozemský čas. Všichni pospícháme, podáváme ruce, velmi silně působíme. Krok za krokem vedeme nebezpečím rozporů dnů a let. Každým do hloubi duše událostmi Země otrásáme, aby se mu zachvěl rozum i cit – aby si uvědomil, že zlo je zkáza a každá vina je smrtelnou nemocí člověka. On jen pomalu a velmi chabou vůlí přetíná vazby se zlem. V očích i uších má nasypanou hmotu, pro niž pravou skutečnost nevidí, pravou moudrost neslyší, a proto ji nemá. Neuvědomuje si svůj kritický stav.

Najde-li se ten, kdo si je vědom potřeby obrácení a napravení, klade tyto nezbytné procesy až na poslední místo ve své činnosti, zájmu, péči a starosti. Je-li věřící, nahrazuje je úkony vnější zbožnosti. Je-li nevěřící, pracuje násilnými způsoby, které jen přilévají zápalných látek do ohně těžkostí a komplikací.

A přece nelze ponechat tento stav věcí. Proto ještě zvyšujeme své úsilí, zesilujeme činnost pro záchranu člověka – já i vaši pomocníci, vám zde neznámí přátelé.

25

Mou pomocí lidu je i toto Slovo. Jím zdůrazňuji znovu mnohokrát již řečené a v Písmu zapsané. Jím připomínám znovu velmi důrazně a lidským slovem naposled nutnost a nezbytnost vstupu člověka na cesty lásky, do soužití v míru, do činnosti nesoucí blaho všem. Jím také přiznávám jasně a otevřeně skutečnost mé služby lidstvu, mé silné, vlivné působení v jeho blízkosti, návrat k Zemi ke konečnému dořešení jejích problémů, a rozhodnutí o dalším osudu lidí, pokud ona jako Země bude trvat, i potom, až hmotný život na ní bude nemožný a tím skončený.

Pro tyto velké záměry potřebuji duše neuzavřené do malých představ slabé víry nesoucí chabá vědění. Jen člověk duchovně vycpaný, otevřený pro nová poznání a znalý

věcí alespoň v míře dávající životu pokračování po tělesné smrti, může chápat onen obraz, který Slovem nakreslím a proměním ve skutečnost.

V pochopení je již spolupráce. Ze strany člověka se dílo započíná. Od ní vyjde a rozbíhá se dál. Proto cokoli chci učinit pro člověka, může se tak stát pouze s jeho vědomím. Jestliže souhlasí, povstávám již k dílu pro něj, jdu rychle a pevně k jeho uskutečnění.

Přeje-li si to naléhavě a celým srdcem, nabírám pro ono dílo Sílu a Moc z hlubin jejich nejvyšších kvalit a ty do něho vkládám.

Prosí-li o to ve jménu Kristus, je zdar zabezpečen.

Nabídne-li svou přímou účast a práci, usnadní dílo tak, jakoby celý lidský svět pomáhal, smazával staletí svých těžkých vin.

Najde-li se vzácný, mne slyšící, který umí číst v knize mých činů, zachytí ode mne jdoucí myšlenky a tyto přetlumočí do lidské řeči, je pohnuto věcmi i životy vesmíru – nízko stojící vystoupí, vysoké se sníží k malým pro jednotu všech ve mně.

26

Každý projev opravdové zbožnosti je vysoce cenným činem. Má-li náležitou vnitřní odezvu a vyvěrá z nitra, je důkazem úcty a oddanosti mně. Mimoto soustřeďuje celým bytostným zjevem rozložené duchovní síly, sjednocuje je k mocným účinným a uplatnění. Vytváří předpoklad k rozvinutí vloh daných každé lidské duši ze zdrojů Božích dokonalostí.

Připomínám však jednu důležitost: Zbožnost konaná jen pro ni, že člověk si libuje v obřadnosti, aby ukázal svou pravověrnost a dbalost věcí víry, je málo platným pomocníkem jeho spásy. Rozhodující je vnitřní stav. Ten dává zdar, význam i účinnost každému dílu. Pro věci duchovní to platí dvojnásob.

27

Neodpovídám na každé volání. Každou žádost a prosbu vznesenou ke mně nebo v mém jménu k Otci zkoumám a vážím její oprávněnost i možnost splnění.

Hledím-li do nitra při každém činu, z čeho on vyplývá, pak zvlášť si všímám okolností, z nichž prosba ke mně vychází. Zvlášť citlivě vnímám její skrytou příčinu, je-li v ní láska k druhým a z toho plynoucí touha jim pomáhat, ulehčit život, nebo je-li to prosba vlastní sebelásky, sobectví či neschopnosti snést obtížné chvíle a tísnivé situace mysli i těla.

Kdo staví jiné blíže ke mně než sebe, v naléhavé potřebě pomoci, tomu se dostává žádaného rychle a v hojnosti. Dostává nejen pro ty, za něž se přimlouvá, ale současně je přihlédnuto i k jeho potřebám, které před mé oči nestaví proto, abych pro ně neviděl obtíže jiných a neodsunul je.

Kdo považuje své bolesti, těžkosti a utrpení za malá proti utrpení a bolestem jiných, je soucitný a hledá pro ně u mne pomoc, je na nejlepší cestě k dokonalosti. Pro její vývin dostává vše potřebné jako odměnu za prokázanou šlechtnost. Šlechtným a soucitným i na malý povzdech odpovídám ulehčením jejich tíže, uklidněním osudu.

Jste-li šlechtní, pečliví a starostliví o jiné, srdcem s nimi účastní, od této chvíle se uklidněte a neobávejte se o ně. Ve vaší účasti jsem s nimi. Jejich záležitost se mi tak stane blízká, a co je na dosah mé pravice, to proměňuji v dobré, moudré a krásné. Tak je a bude navždy.

Chci dát poučení o věcech prostých a známých, z nichž je složený váš život na Zemi, i o věcech nejvyšší důležitosti. I když není skutečných dělicích čar, protože vše slouží všemu a ze všeho vzchází, protože všechny maličkosti jsou velmi velké v očích zasvěceného do tvůrčích plánů vesmírného života, přece se dívám v tuto chvíli pohledem ze Země na vaše cesty nynější i budoucí. Podívám se nejdříve s vámi a potom vy se mnou na to nejbližší, tvořící lidskou nedokonalost. Pokud ona trvá, je celý život pro vás záhadou, podivnou složeninou protikladů nesoucích bolest a smrt.

Mohli bychom položit otázku: Co bylo dříve – zda ony protiklady a z toho vzniklé spory, zmatky, těžké osudy, nebo nedokonalost člověka jako jejich příčina?

Zamyslete se se mnou, přemýšlejme vaším způsobem, mluvmе lidskými slovy. Snižuji se k vám. Sestupuji k vám. Sám jdu tam, kde je možné dohovoření. Není to cesta lehká ani věc samozřejmá. Vaším úkolem a povinností je vystoupit na ona místa, kde je rozhled po širší věci všeho života, možnost vyššího poznání, a tím naplnění se dokonalým. Avšak tento výstup je složité a vysoce podmíněn. Je možný jen za stavu vnitřního zušlechtnění a víry, která dávno přešla do jistoty mé skutečnosti.

Kdybychom vyčkávali, až tohoto stupně bude dosaženo, nová staletí by přešla Zemí. Jejich příchod a odchod by nebyl překážkou, kdyby složení osudu lidstva mělo jednoduché vzorce, prostě načrtnutou linii možné nahodilosti – primitivní pravděpodobnosti. Avšak každá vteřina je osudová svým přínosem, skladbou sil života tvořící jevy důležitých obsahů a velkých možností, platicích nejen člověku, ale i vesmíru. Nelze proto ponechat volně plynout čas jako nedůležitou vodu v řece, která nic nezavlaží. Nelze vyčkávat na pomalý či velmi liknavý krok duchovního růstu zemského člověka. Zdlouhavé a v poslední době zvláště silně se prodlužující očištné a obrodné procesy velmi ztěžují a přímo komplikují vývojové procesy bytostí vázaných na postup člověka, jeho vnitřní stav i vnější formy činnosti.

Proto jsem se odhodlal ke změnám přísných ustanovení, které člověka váží na čas a prostor, na vývojové stupně jeho zrání k dokonalejšímu stavu, že nemůže být s ním jako s pravým člověkem jednáno, dokud pevně neosvědčí své obrácení a napravení své porušenosti. Toto odhodlání je záležitostí Lásky. Ona však není jediným mluvčím života. S ní spolupůsobí Moudrost. A obě vede k projevu Vůle, v níž je Moc činu. Aby tyto všechny životodárné síly byly jednotné a nečinily zábrany úmyslu otevřít člověku dveře vyšších úrovní, ač nemá pro ně ušlechtilý stav, lze dosáhnout jen mimořádným způsobem.

Tento způsob jsem našel a zčásti jej uplatnil. Nedokonalost člověka jsem nahradil sebou. Tím jsem se vzdal sebe; ne jako života výsostného, Pána životů jiných, nýbrž stavů, jež z tohoto postavení plynou: života v harmonii a blahu ničím neporušeném.

Jen pro toto obětování oněch vám nepředstavitelných Božských štěstí jsem, kde jsem, a jak jsem vám znám, jak ve mne věříte a doufáte.

Dosud jste věřili, ale málo. Dosud jste doufali, ale slabě. Více, silněji a pevněji mějte v sobě víru ve mne. Vstupte do ní a uvědomujte si ji svou celou duší.

Jsem – jsem – jsem skutečný!

Jsem živ tak jako vy jste živi a jste si toho plně vědomi, protože myslíte, mluvíte, vnímáte v sobě radost i bolest, poznáváte svět živých a život sám.

Nebudete ve své víře ve mne zklamáni. Přesvědčíte se o mně, protože mne najdete živého, jednajícího, mluvícího. Budu vám skutečným jako vám je skutečnou obloha s hvězdami i květina, jejíž krásu vidíte zblízka, cítíte její líbeznou vůni.

31

Abych vás mohl ujistit o tom, že mne máte odedávna jako nejvyššího Strážce a Toho, který miluje, bdí a všechno obstarává, co duše i tělo potřebuje –

abych urychlil vaši cestu zpět do Božských krás

blaha, pokoje i ticha velebnosti –

abych vás oblékl do důstojnosti synů Božích –

abych zhojil bolesti a úzkosti z tělesných smrtí

co nejdříve a navždy –

abych vyrovnal vaše duchovní dluhy,

vzniklé špatným, neblahým životem –

abych je splatil ještě v tomto století*,

pokud je čas ještě příznivý

dát milost zdarma a bez zásluh obdarovaných –

abych učinil sám to, co vy byste museli v slabosti lidství

činit ještě tisíce let, a to nejen jako jedinci,

ale jako celý rozvětvený lidský rod –

znovu jsem se postil a znovu podstoupil oběti.

Vzdal jsem se i kralování nebeského a vešel do nízkosti Země; jí jsem tak blízko, že je na dosah mé pravice. A ta je jednající Bůh. Ona činí život životem, uvádí do života živé. A těm, kteří jsou nazváni mrtvými, protože nepřijali do sebe lásku, dává Láskou vzkříšení.

32

Svou cestu do Země jsem dlouho budoval. Byla tvořena Láskou, Moudrostí i Vůlí Boha. K práci na jejím uskutečnění jsem povolal i dvanáct sborů andělských. Také bytosti jiných jmen. Protože jsme šli od Nebes k Zemi, všichni zúčastnění opouštěli Krásu, Světlo a Mír. Šli do bouří. Šli do hmoty, do vlasti nevědomosti, pobloudivosti i každého stínu zla. Světlo zůstalo jen v nitru bytostí – mých svatých pomocníků. Ve mně zůstalo jako zářné Slunce, ukazatel cíle i cesty k němu jako všechno jeho dobrodiní pro život.

Prošli jsme stupni sestupnými, po nichž kdysi šel člověk vypovězený z ráje, protože porušil jeho jasné, přečisté obrazy. Šli jsme však ne jako on, provinilý, ale jako ten, kdo jde s láskou matky za dítětem v nebezpečí pro jeho záchranu třeba až na kraj světa.

Došli jsme včas a na místo pravé. Avšak do nejhlubší propasti za člověkem jsem šel sám. Ušetřil jsem všechny přímé blízkosti zla, až na bytost se mnou zvláště spojenou, která se mi měla stát schránou a útulkem nejdůvěrnějším, a světem byla nazvána mou matkou.

Nuže – stalo se, co zná svět. Narození Dítěte – křížování Ježíše – zmrtvýchvstání Krista.

Pro svět mysteria končí. Jejich další dění je již za oponou, kde počíná jiný život, jiné jeho cesty, obrazy ještě tajemnější svou podivuhodnou krásou i složitými vazbami Lásky, tvůrčí Silou a Mocí rodící nové i staré přetvářející do bezpočtu variant. Na Zemi se dosud nenašli jedinci takového stavu a stupně zušlechtění, který by dovolil přímé vniknutí do onoho proudu tajemného duchovního působení sil Moudrosti, Lásky i Vůle mé, tvořící předpoklady i samu skutečnost spásy člověka nejen na Zemi, ale i ve vyšším bytí. Poznání těchto věcí ze Země za účasti s tělesným životem spjatého rozumu i citu, slova i myšlení, je prvořadě důležité.

* Dvacáté století. (pozn. red.)

33

To, co se poznává po odložení těla, je velké a ohromující vzhledem k tomu, co se na Zemi z duchovních věcí zná a chápe. Avšak není-li člověk alespoň zčásti na Zemi již uvědoměn o vyšších skutečnostech duchovního života, zastavuje se jeho posmrtné poznávání. Chápání složitých, významově velkých a krásných vazeb Božích řádů života i mé působnosti v Lásce i přímém činu pro každou duši zvláště i celek lidstva, se opět zpomalí. Jeho, pro duchovní jemné bytí nezcitlivěné, nezjemněné vědomí, ochabne. Protože je jako slabé dítě, znaví se silnými prožitky, dojmy a poznáním ohromujících skutečností. Činnost myslí se začne zužovat, až se vrátí do stavu, v jakém byla před vstupem na onen svět.

Protože však žádný z lidí Země nemá stav, který by mu dovoloval dále již nepečovat o svůj projev, nerozvíjet a nezušlechtovat se, neučit se dalšími zkušenostmi a pokračující činností, dochází opět ke komplikacím v dalším životě. Kdo není vnitřně zušlechtěný na Zemi a přichází na druhý svět věcí neznalý a nepoučený, nemůže ani tam rozvíjet zdárně a rychle ony další fáze obrodných, člověka očišťujících a posvěcujících procesů.

34

Žádný člověk nepřekročí naráz propast mezi lidským a božským životem. Je příliš široká, zvláště pro ty, kdo žijí na Zemi povrchně, planě a jen pro hmotný svět. Avšak ani ten, kdo žije ve zbožnosti a klanění se Bohu, dbá o vnitřní čistotu, usměrnění myšlenek a citů, naráz nepřekoná rozdílnost mezi nazíráním pozemským a vyšším, když je k němu a do něj uveden po vstupu do jiného života. Ten však, kdo je vnitřně připravován na Světlo, krásu a velebnost, které oslňují a uvádějí vědomí do závratě při setkání se mnou tváří v tvář – není uveden do silné ochromenosti, neschopnosti myslet, cítit, žít plně vědomě dál, a tak rozhořivat v sobě mou blízkostí zapálené plameny lásky a dobra, rozzářit jiskry moudrosti duše.

Duchovně mdlý, na další život nepřipravený člověk, je často zchvácen hlubokým nevědomým stavem, úzkostí, bázni a ochromením. Rozechvění každé částičky vědomí do krajních hranic nedovolí v klidu přečkat přesun z tělesnosti, byť jen do prvních stupňů duchovního života. Tím se zastavuje jeho další, pro něj velmi nutné, rozvíjení schopností myslí, postup k vyšší inteligenci a nové zdárnější a blahodárné činnosti. Nezastaví-li se, tedy se zpomalí. I to je nežádoucí až krajně škodlivé pro další život a zařazení do pokračujícího díla ve vesmíru hmotném i duchovním.

35

Dlouho jsem již vyčkával na vhodnou chvíli, jež umožní dát vám poučení, vysvětlit a objasnit nejnnutnější, říci vám, že veškeré naléhání na člověka, aby trvale a pevně zakotvil v lásce a vyvíjel jen blahodárnou činnost, je vedeno mnou, ať se ozývá z kterékoli strany a různě znějícím slovem.

Lid sám zde neví, jaké osudy si připravuje konaným dobrem nebo zlem. Nevidí, kam se odchází po výstupu z těla, do jakých zákonů vstoupí a jaké síly, jevy a prožitky jdou mu tam vstříc. Často z nevědomosti je člověk lehkovážný, ze slabosti povolný zlu, špatný příklad jej svede na vychýlené dráhy. I když je některá příčina omluvitelná, přece ani tehdy nelze onoho chybujícího vyjmout z následků tohoto stavu. Tyto se pocítí zde na Zemi i na onom světě. Vždy se jimi prodlouží utrpení, zavalí překážkami další cesty životem.

A život je kruh nekonečný. Já jsem jej započal a mnou je věčný. Jeho částičky – jednotlivé životy lidské, které se příliš roztrýštily do nežádoucí vzdálenosti ode mne, Centra míru a blaha – vtahují mocnou Silou zpět k sobě na místa, kde je zaplavují a se mnou

sjednocují proudy něžné péče přímých doteků Božství tisícího vše v nich až k hlubokému mlčení, kdy vědomí dlí v hlubině Boha...

36

Připravoval jsem podmínky pro mé oblévání vás osvícením, věděním o věcech, které jsou tak těsně spjaty s dalším vašim postupem a mým postojem k vám. I když přípravy k tomu plně neskončily, já již přicházím se svým Slovem, nedočkavý zabezpečit vás, zajistit zdárný, dokonalý průběh těch hodin, kdy vstoupíme – vy i já – do konečné fáze spolupráce na vytvoření nového lidství posvěceného shůry a vámi ze Země vlastním přičiněním v potu tváře a mnoha slzách. Z něho vzejde váš vyšší stupeň bytí, který vás učiní teprve člověkem.

Z lidství přejdete do člověčenství v pravém a málo známém smyslu tohoto posvátného označení. Teprve člověk, naplněním úlohy, kterou toto jméno má ve významu pro Zemi a její živé tvory i pro další planety s jejich tvorstvem a přírodou, může vystupovat na další stupně života v andělských a archandělských jménech, úradech a z nich plynoucí činnosti.

37

Musíte vědět, že váš život je *proud bytí*, který jsem ze sebe vyslal do prostoru, když jsem jej dříve, ještě před vylitím ze mne, naplnil živoucími látkami mocných schopností tvořit v sobě i ze sebe tvary a jejich bohatou, zákonitě složenou účelnost. Tyto živoucí látky jsou podstatou věcí, jejich duchovním jsouncem i silou pohybové různosti. Každý živý je má. Jsou mu věčnou a nevyčerpatelnou studnicí zajišťující stálost možnosti žít v rozumu, citu a vůli, tvořit a činit, konat i trvat nezměněně ve své základně, jíž jsem celému životu.

Mnou jste živi a mnou utvářeni do vědomého já, v duši rozumovou, inteligentní, citící, mluvící, jednající a krásnou mým nejnvtřnějším obrazem, který zrcadlí Duši Božskou. Jí máte svou samostatnost, kterou zle přirovnat k volnosti dítěte pod matčíným pohledem. Jste v nejtěsnější vazbě se mnou, jako dětské tělíčko v bytosti, v níž bylo počato a s ní dýchá jedním dechem, z jejího těla je živo. Stále vás nosím ve svém vědomí, i když jste mi jako drsný kámen dlouho tlačící ve střevíci již velmi jím rozbolavěnou nohu.

Vaší volnosti a svobody však bylo zneužito i využito pro ztížení pohybu kola krásných osudů, v nichž žilo vše, co se nazývá stvoření.

Vám připadl úděl nejtěžší – poznat zlo a přitom uchovat všechny poklady dobra v sobě neporušeny, ještě je rozmnožit a naplnit skvoucí krásou, dát jim zvláštní a ojedinělé zabarvení, protože prošly ohni zkoušek. Na vás spočinula tíha odpovědnosti za zdar díla tak směle vytýčeného, až se všem myslitelům tají dech. Lze je přirovnat k překlenu-tí největšího oceánu světa mostem ze slz a vzdechů, nářků a úzkostí – materiálem nejkřehčím, lámajícím se na ostré střepiny nebezpečně zraňující hlubokými ranami ruce, že ty, zraněny, bezmocně klesají do klína.

Také mějte vědomí o tom, že jsem přijal a vždy mám nejvyšší odpovědnost. Avšak podělil jsem jí také ty, kteří mají schopnost úvah, rozlišení a vymyšlení nového i zlepšování jsoučího, jsou bytostmi inteligentními, moudrými a dobrotivými. V takových je vysoce činná samostatně působící jiskra mé Duše. Proto vím, od koho žádám a že požádat mohu tam, kde je v nitru bohatství vloh Božství. Jestliže žádám na vás, vím, že žádané obdržím.

Nežádám však od každého věřícího. K celému lidstvu hlasitě a silně nevolám. Necháhvám ještě dozrávat ovoce na stromě a silně jím neotrásám, málo by mi prospěly jeho trpké plody i kdyby mi spadly do klína.

38

Ještě mnozí zůstanou na stupni nevědomosti a tím nevěry i nedůvěry k tomu, co nevychází z tohoto světa. Není-li jejich nevědomost ovocem tvrdosti a velké pýchy, plyne-li z nepřízně podmínek a okolností, ze stísněnosti poměrů, kdy nebyl nablízku duchovní učitel ani člověk dobrého příkladu, soud nad stavem onoho člověka nemá nikdy poslední slovo. Dlouho před ním i v něm mluví soucit s nešťastnými, jimž se dosud nedostalo výchovy, jako dětem bez dobrých rodičů.

39

Život člověka je rozložen do velké šíře. Žádný chrám jej posvěcující a zasvěcující, žádná škola vědění mu nejsou uzavřeny, rovněž ani kterákoli činnost vyjma tu, která vkládá do života zlo, ruší mír a popírá Božský původ člověka.

Různost a mnohost jsou rysy tvůrčího díla a on, tvůrčí vlohou nadán, smí si vytvářet věci podle touhy srdce, zalíbení a potřeby. Pokud je jeho srdce nezjemnělé, bez ušlechtilých přání, vchází z jeho činnosti dílo neblahé. Co vybuduje, není jen jeho záležitostí, ale také pro příkladnou stránku činnosti dobré i zlé. Na jeho ruce se dívá mnoho jemu neviditelných očí z vesmíru. Ty se podle toho orientují a z díla člověka poznávají celkové vývojové situace, nynější možnosti jako předznamenání budoucích, jaké kdy lze očekávat na Zemi i jinde reakce na činnost člověka konanou v tom či onom století za okolností těch nebo oněch.

Tyto reakce daleko překračují rámec Země. Různými jevy i procesy jsou poznatelné v blízkém i vzdáleném kosmu.

40

Síla myšlenek člověka má mohutné dopady. Rozvlňuje prostor do nesmírné šíře i hloubky. Každé rozvlnění nese posunutí věci v něm směrem k vývojovým cílům. Je-li však pohyb veden jinak než vyžaduje vývojový plán, nejsou věci posunuty vpřed a do správné polohy. Jsou vrženy mimo vytýčené body, někdy i zcela opačně, zpět. Jemné předivo souvislostí se tím naruší, vazba věcí a vztahů vstoupí do chaotických komplikací, z nichž jen s obtíží a největším úsilím se najde a rozvine pravá nitka. Tak je člověk nejen před soudem svým pro svou neblahou činnost, ale stojí jako viník a rušitel pohody a souladu dění před tváří v Zemi mu neviditelných světů, do nichž zasahuje.

Pokud neví, že jeho život je vázán na další články nekonečných řetězců, chodí si Zemi, rodnou vlastí, jako silný samostatný jedinec, pán svých počínání. Bezohledně šlape po všem, co mu stojí v cestě. Nehledí na to, kam položí krok. Samozřejmě a s lehkým srdcem mluví a jedná bez vědomí odpovědnosti za myšlenku, slovo i pohyb. A to jen proto, že nemůže spatřit onen velký okruh bytostného žití, do něhož je začleněn a jemuž je povinen určitým přínosem služby; také rozvíjení a zušlechtění idejí, které se rodí ve vyšších světech a na Zemi snáší jako vzácná semena budoucích ušlechtilostí a vzdělaností, nových dokonalejších forem soužití...

41

Je úlohou Země rozvíjet ideje dobra za nepříznivých okolností, položit je do hmoty pro přetavení jejich hodnot, i vyzkoušení jejich všestranné účelnosti i stonásobným užitku. Právě proto, že Země je naplněna do vysoké míry také zlem, každé dobro do ní vnesené a v ní uplatněné nese nádherné výsledky do proudů kosmického dění. Bez člověka by však dobro bylo jen okrasou životních scenerií jako růže v zahradě, růžový obláček na obloze, z něhož nepadá blahodárný déšť na vyprahlá pole. Člověk svou mys-

lí, citem, slovem, skutkem, činí z dobra jedinečnou a velmi aktivní, všem prospěšnou realitu. Proto nechodte lhotejně dolem dobrých věcí. Povšimněte si, že dobré jsou, že jsou výborné, krásné, cenné!

S úctou se chápejte i vlastního projevu dobra s vědomím, že je pojátkem mezi vámi a mnou, že je chlebem, nezbytnou silou všem, kteří s vámi ve vesmíru spolužijí. Berte odevšad tyto svaté hodnoty a přijaté a sebou znásobené rozdávejte dál a dál. Však Ten, kdo na ně čeká a je závislý na tom, až mu je Zemí vytříbené podáte ze srdce svého i jiných šlechetných duší, ví, kolik smí přijmout, aniž by se vám zmenšil vlastní poklad božské dobroty.

42

Stanovili jsme si velké úkoly pro čas našeho zdánlivého rozdvojení – člověk na Zemi v omezené síle, moci, moudrosti i vědění, a já v Plnosti všeho, a proto vzdálený slabým, malým, smrtelným, hříšným. Ještě větší role zaujmeme, až budeme sjednoceni jednou vůlí rozšiřovat lásku, míru dávat větší, širší a hlubší prostor, do činnosti položit tvůrčí dokonalost.

Dosud nejsou dohrány úlohy času prvního, jehož jméno je oběť a utrpení. Vždyť nic jiného než toto jedinečné, dosud ve vesmíru neslýchané prožívání bolesti, nemohlo vzejít ze stavu věcí, kdy člověk je jen člověk a Bůh je Bůh a mezi nimi je silná dělicí čára, hranice, kterou ani jedna strana nepřejde, leč v nejvyšší bolesti.

Pod tíhou tohoto stavu zachvěl se již celý vesmír. To tehdy, když Oběť dosáhla vrcholu a Ukřížováním se zjevila v celé děsivosti strašlivá rozpornost mezi jednáním Jeho a projevem člověka. Největší láska a největší hněv ukázaly své dílo. Dále již nelze jít. A to, co od tohoto okamžiku je ještě tíhou a utrpením, je posledním slábnoucím výkřikem života nad zkázou krásy, již zažil člověk ještě neporušený, spočívající v Bohu.

Úloha Oběti již doznívá na jevišti života. Čára rozdvojení bledne. Dělicí hranice se vymazává právě tímto mým Slovem a vaším uvědoměním o tom, jak je a proč je.

43

Vyzvedám vědomí člověka na jedno z nejvyšších míst mezi zákonnými podmínkami, z nichž se rodí a trvale v životě kotví znovuposvěcení člověka. Vědět a znát, chápat a rozumět je mu nutností.

Záležitosti života dosahují stadia, kdy je potřebí moudrosti, zralosti inteligence pro uchopení se kormidel v bouřlivě rozběsněném procesu Země i do velké šíře kolem ní. Stát na přídi, dívat se do tváře nebezpečí s klidem a rozvahou, statečně, pevně a bez obavy, může jen věci znalý lodivod.

Nestačí však jen tyto postoje. Je třeba znát všechny možnosti rychlé plavby i jejich použití ve vhodné chvíli. Podstupovat zápasy s nepříznivostmi, čelit jim a je zvládnout. Používat vědění o věcech. Učit se zkušenostmi i přímou cestou, jakou jde má inspirace nitrem každého člověka až do jeho vnějšího vědomí, pokud je nemá příliš otupeno pokleslými mravy nebo delší ztrátou víry.

Pak onen člověk, aniž ví proč, je nutkán odejít z místa, na kterém se nachází, a jde tam, kam jít nemínil. Koná, co nepředpokládal, že dovede. Zajímá se o to, co mu bylo dříve lhotejné. Mění se k údivu svých přátel i nepřátel. Stává se člověkem čisté mysli a dobrého činu, a jako takový sloupem díla spásy své i bratrů.

44

Musíte se vyučit, poučit, vstoupit do stavu osvícení:
pro orientaci ve světě složitě projeveném –
pro získání moudrosti, nutné pro úkoly na Zemi i mimo ni –
pro zpevnění postoje víry, bez něhož je každé dílo vratké a méněcenné –
pro činnost, která bude rozšířena až za Slunce, již upravované pro usídlení nejvyspělejších lidských duchů v zářivých sférických tělech –
pro nastávající součinnost s vyššími bytostmi vesmíru –
pro statečnost člověka – syna Božího –
pro těsné a trvalé spojení se mnou duší i v bytostném tělesném zjevu.

Ve stavu osvícení:
rozum se cele poddává vnitřním hnutím, která jsou probouzena mou Myšlenkou, Slovem i Vůlí –
cit zjemní až do hedvábnosti plátků růží –
vědomí se vkládá do vševědoucnosti Boží od jejích prvních paprsků až do přímého slunce oslnivých pravd.

45

Osvícení je možné – je nutné – je připravené! A již vkládáno do duše těm, na nichž spočívá naplnění plánů se životem, který roztříštěné sjednotil, nízké zvedl ke vznešenosti a velikosti Božství.

Úkoly jsou rozděleny na hlavní a vedlejší. Jdoucí zástup má své čelo i chodce poslední, kteří jdou stejnou cestou k cíli. Jen čas je rozhodující. Je stejně laskavý ke každému. Někomu však přinese radost o chvíli dříve. K radosti spěchají všichni stejnou cestou. Je dána všem rovným dílem. Jedna za druhou přicházejí duše ke mně k tichému setkání se svým Otcem, který si každou položí do náruče, rovná ji a hýčká, jako příroda všechno v ní. I ona má svůj obraz projevující tisíce změn. Každá má okamžik svého přetvoření, vydání účelu, svou ukázkou podivuhodnosti.

Jsou ti, kteří první zvednou palmu vítězství nade vším zlem a osvobodí se ze zajetí hmoty. Vstoupí do volnosti duchovního bytí, které celý prostor klade k nohám, všechny jeho jevy na dlaně, takže jsou blizoučké. Jsou přítomny ve vědomí s hloubkou a šíří svých nevyzpytatelností i s poznáním podstat života v jejich kvalitách a množství.

Prvenství není zásluhou nikoho. Je darované, vytvořené pro řád a harmonii, aby život plynul rytmem vývojových vln z věku do věku...

46

V tomto plynutí je i vaše cesta ke mně. Po ní vás vedou proudy sil mé Vůle, která stanoví, kdy pokvete růže, kdy uzraje plod jabloní, kdy začne východ slunce i červánky jeho zapadání. Do každého okamžiku je položeno nové, vždy zvláštní, až zázračné dění, že nikdo není sytý pohledů a prožitků nových, ani těch opakovaných.

Život je složen do sytě i velmi jemně zbarvené mozaiky, a ta přeskupuje svou barvitost, tvoří nové vzory. Proto kam oči pohlédnou, všude spatří krásu nevyzpytatelnou. A zní-li melodie, každá je neopakovatelná, nová a působivá.

Nechť Tvůrcem i v Něm každý rád žije – ať jako šedý prach Země, nebo jako vesmírné slunce!

Nechť je šťastný, kdo žije!

Nechť o svém štěstí ví!